

[Christophersen]

foreløbig kun som spørgsmål, men jeg mener, det må være rimeligt at overveje, hvordan man vil skaffe denne milliard kroner, og hvad den i øvrigt kunne have været brugt til, om den på en bedre måde kunne passes ind i den økonomiske politik. Har vi råd til de store anlægsinvesteringer, som vi har planlagt i slutningen af 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne: Storebæltsbroen, motorvejsarbejder, kostbare udbygninger af højere læreanstalter, skønt vi ved, der allerede i øjeblikket er en overproduktion af akademikere? Er det fornuftigt bare at køre videre med disse planer, eller kunne disse midler spares og derefter anvendes på en anden og fornuftigere måde for at få den drejning i den økonomiske politik, der er brug for?

Det, jeg ønsker at sige med dette, er, at det er en uholdbar udvikling med de store underskud, det er ikke bare noget bogholderimæssigt. Det er en uholdbar udvikling, fordi de fører til en større og større indenlandsk låntagning, og det vil sige, at de fører til større og større afdrags- og renteforpligtelser. Hovedresultatet er en forkert indkomstfordeling i det danske samfund, fordi det fører til, at en stor del af befolkningen over højere skatter og afgifter må fremskaffe de midler, som vi skal bruge til renter og afdrag, og det er utilfredsstillende at køre med denne tendens. Det kan kun ændres ved en afgørende omlægning af den økonomiske politik og den økonomiske udvikling, ellers får vi ikke det gevaldige omsving i statsfinanserne, der er brug for.

Men statsfinanserne kan bruges til en sådan politik, ved at man omprioriterer de offentlige udgifter og derved fremskaffer midler, der kan bruges til en fornuftig indkomstpolitik, midler, der kan værne valutastillingen, midler, der kan bruges til erhvervsmæssige investeringer, og det er det, vi vil opfordre regeringen og de øvrige partier til nu udramatisk, men nødvendigvis at indgå i forhandlinger om, medens vi gennemgår dette finanslovsforslag.

Palle Simonsen (KF):

Jeg synes nok, der er grund til at starte med at komplimentere hr. Erling Olsen for socialdemokratiets nye slogan: En unormal finanslov giver befolkningen en normal tilværelse. Det er meget elegant, men det er jo i

hvert fald også en konstatering af, at der er tale om et unormalt finanslovsforslag, og det kan næppe undgås – jeg mener i hvert fald ikke, det bør kunne undgås – at en af overskrifterne på denne finanslovdebat er spørgsmålet om dækningen af statens finansieringsbehov på 33 mia kr. Det er jo en vækst, som det er blevet sagt tidligere under debatten, på over 50 pct. i forhold til i fjor, og alene det er et bevis for, at den fortørstningsfuldhed og optimisme, som tilsyneladende præger regeringen, er farlig. Der har jo, siden finanslovsforslaget blev fremsat, været ført mange argumenter i marken for, at det faktisk ikke var så slemt, at det ligesom var udtryk for en almindelig inflationsudvikling. Men alene den omstændighed, at statens underskud i 1976–77 på 12,4 mia kr. i 1977–78 udviklede sig til 20,7 mia kr. og nu til 33,2 mia kr., må da i hvert fald rejse det naturlige spørgsmål: hvor bevæger dette samfund sig hen, hvis denne udvikling fortsætter?

Det fremgår også klart af rapporten fra det økonomiske råd forleden og Nationalbankdirektørens tale på Den danske Bankforenings årsmøde forleden, at der er anledning til bekymring. Det ser det ikke meget ud til, når man læser finansministerens fremsættelsestale.

Vi håber, at sandheden er en anden. Vi erkender åbent i det konservative folkeparti, at de lette løsninger ikke ligger foran os. Vi vedstår naturligvis også vores deltagelse i augustforlig II, og man må nok erkende, at det ikke er på alle områder, dette augustforlig II har en gunstig indflydelse på finanslovsforslaget, men det er dog en kendsgerning, at såfremt vi ikke havde fået denne løsning, havde vi stået i en endnu værre situation. Vi fik dog en stramning, og vi fik dog i sidste instans gennemført en række forbedringer, som kunne reducere erhvervslivets omkostningsniveau. Det, som vel er problemet under mange af de debatter, vi har om forlig o. lign. her i folketinget, er, at vi ligesom har en tendens til at sige, at det nok bliver bedre senere. Vi finder en masse bortforklaringer for den eksisterende situation og gør os ikke rigtig klart, at der i højere grad skulle gennemføres nogle klare og stærke løsninger. Et af hovedspørgsmålene er for os således dette: hvornår vil regeringen egentlig være med til at gennemføre løsninger, der er stærkere og mere markante end dem, vi oplevede i